

Τῷ Ἐλλογιματάτῳ κυρίῳ Χρήστῳ Καραγιάννη, Ἀναπληρωτῇ Καθηγητῇ, Κοσμήτορι τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τέκνῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος ἐν Κυρίῳ ἀγαπητῷ, χάριν, εἰρήνην καὶ εὐλογίαν παρὰ Θεοῦ.

Μετά βαθείας χαρᾶς καὶ συγκινήσεως συμμετέχομεν εἰς τὴν διαδικτυακῶς πραγματοποιουμένην τελετὴν ὑποδοχῆς τῶν νέων φοιτητῶν καὶ φοιτητριῶν τῶν δύο Τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τῆς πρώτης Σχολῆς εἰς τὸ πρῶτον Πανεπιστήμιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Πληρούμεθα ἱκανοποιήσεως καὶ αἰσιοδοξίας ἀτενίζοντες νοερῶς τοὺς πολλοὺς νέους ὑποψηφίους θεολόγους εἰς τὴν ἀφετηρίαν τοῦ δολίχου τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης.

Ἡ θεολογία εἶναι ὁ σιδηροὺς βραχίον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἐξαγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ κόσμῳ. Τίποτε εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν δέν εὐδοκίμει, ἐάν δέν εἶναι τεθεμελιωμένον ἐπὶ σταθερᾶς θεολογικῆς βάσεως. Ἐκκλησιαστικότης καὶ ἐπιστημονικὸς χαρακτήρ τῆς θεολογίας ἀλληλοπεριχωροῦνται καὶ ἀλληλοεμπλουτίζονται. Ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις εἶναι μεγάλη δύναμις εἰς ὅλους τοὺς τομείς τῆς ζωῆς, καὶ αὐτὸ τό βιοῦμεν καθ' ἡμέραν. Ζῶμεν ὅμως ἐκ παραλλήλου καὶ τὰ ὅρια αὐτῆς τῆς γνώσεως, καὶ ὅτι δύναμις εἶναι καὶ ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίς, ἡ συγγνώμη καὶ ἡ καταλλαγὴ, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀδελφoσύνη καὶ ἡ ἀλληλεγγύη.

Ἐνῷ ἡ πίστις εἰς Χριστόν προσανατολίζει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰ καίρια καὶ τὰ ἔσχατα, ἡ ἐποχὴ μας ἀποθεώνει τὸν ἀτομοκεντρισμόν. Ὅμως, ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς τοῦ «περικλείστου ἀτόμου» εἶναι μία ἄγονος ἔρημος. Ὅποιος δέν ἀγαπᾷ δέν ὑπάρχει κἂν ὡς ἄνθρωπος. Ἐάν δέν ἔχω ἀγάπην, λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, «οὐδέν εἰμι» (Α' Κορ. ιγ', 2-3). Εἶναι γεγονός ἀδιαμφισβήτητον, ὅτι τό πολιτισμικόν ἐπίπεδον μιᾶς κοινωνίας δέν κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τεχνολογικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ὀργανώσεως τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, ἀλλὰ κατ' ἐξοχὴν ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν ὑψηλῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι κρατοῦν ἀνοικτὴν τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ.

Εἰς αὐτὴν τὴν διάστασιν ἀναφέρεται ἡ θεολογία, ὁ ὑπαρξιακὸς λόγος τῆς ὁποίας ἐγγίζει τὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματα καὶ τὸν «ἄριστον πόθον» τῆς αἰωνιότητος εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὴν σωτηρίαν του. Ἐχομεν τὴν βεβαιότητα, ἀγαπητοί μας νέοι, ὅτι θά ἀγαπήσετε τὴν θεολογίαν, ὅταν τὴν γνωρίσετε. Καὶ ὅσον βαθύτερα τὴν γνωρίζετε, τόσο καθαρότερα θά ἀποκαλύπτεται τό κάλλος καὶ ἡ ἀξία της, τόσο θά τὴν ἀγαπᾶτε περισσότερο. Προφανῶς, ἡ θεολογία δέν προσφέρεται πρὸς ἐπιφανειακὴν ἢ ἐξ ἀποστάσεως ἐνασχόλησιν μετ' αὐτῆς. Δέν ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ σολομώντειοι λύσεις.

Χωρὶς νὰ ἀγνοῶμεν ἢ νὰ ὑποβαθμίζωμεν τό γεγονός ὅτι εἰς τὴν καθ' ὑμᾶς Θεολογικὴν Σχολὴν δύναται νὰ ἐγγραφῇ πᾶς ὁ ἐπιθυμῶν νὰ σπουδάσῃ τὴν θεολογίαν καὶ ἔχων τὰ τυπικὰ προσόντα, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑπογραμμίσωμεν ὅτι ἡ γνησία θεολογία προϋποθέτει μετοχήν εἰς τό ἐκκλησιαστικόν γεγονός. Ὅπως λέγει ὁ μακαριστὸς π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, «μακρὰν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἡ θεολογία δέν

πειθεί καθόλου, καί ἂν χωρισθεῖ ἀπό τή ζωή τῆς πίστεως, ἡ θεολογία μπορεῖ εὐκολά νά ἐκφυλισθεῖ σέ κενή διαλεκτική, σέ μιᾶ μάταιη πολυλογία, χωρίς καμία πνευματική βαρύτητα» («Πατερική Θεολογία καί τό ἦθος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», *Θέματα Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας*, Θεσσαλονίκη 1979, σ. 18). Ἡ μετοχή εἰς τήν ἐκκλησιαστικήν ζωήν δέν σημαίνει ἐσωστρέφειαν καί κλειστότητα, ἀδιαφορίαν διά τόν κόσμον ἢ ἀπόρριψίν του. Οὕτως ἢ ἄλλως, ὁ χώρος τῆς χριστιανικῆς μαρτυρίας εἶναι τό ἐκάστοτε ἱστορικόν καί πολιτισμικόν πλαίσιον.

Προϋπόθεσις διά γόνιμον θεολογικήν ἐργασίαν εἶναι ἡ δημιουργική σύνδεσις παραδοσιακότητος καί ἐπικαιρικότητος. Ἡ γνησία παραδοσιακότης εἶναι τό ἀντίθετον τοῦ συντηρητισμοῦ. Ὁ συντηρητικός ζῆ ἀπό τήν στροφὴν εἰς τό παρελθόν, ἐνῶ ὁ παραδοσιακός ἀντλεῖ ἀπό τήν αἰεί ζῶσαν Παράδοσιν δύναμιν, διά νά μεταφέρει τό εὐάγγελον μήνυμα τοῦ Χριστιανισμοῦ εἰς τό παρόν, πάντοτε πρὸς συγκεκριμένους ἀνθρώπους, ἐν τῷ πλαισίῳ τῶν ἐκάστοτε ἱστορικῶν καί πολιτισμικῶν συνθηκῶν. Ἡ θεολογία σήμερα εἶναι ἀδύνατον νά ἀγνοήσῃ τήν κυριαρχίαν τῆς τεχνολογίας εἰς τήν ζωήν μας, τόν οικονομισμόν, τά περιβαλλοντικά προβλήματα, τήν ἐκκοσμίκευσιν, τόν θρησκευτικόν φονταμενταλισμόν κ.ἄ.

Ὁ θεολόγος ὀφείλει νά εἶναι διαλογικός καί ἐπικοινωνιακός, νά ἐνδιαφέρεται διά τά τῶν ἀνθρώπων πράγματα, νά ἔχη εὐαισθησίαν διά τὰς περιπετείας τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας, νά νοιώθῃ τόν παλμόν τῶν συγχρόνων του, νά καταγράψῃ, ἐκτός ἀπό τὰς προκλήσεις, καί τὰς θετικές προοπτικές τοῦ πολιτισμοῦ. Ὅλα αὐτά πρέπει νά συνδυάζονται μέ ὀρθόδοξον φρόνημα, μέ ἐκκλησιαστικόν ἦθος, μέ διάθεσιν προσφορᾶς, μέ τήν πεποιθήσιν ὅτι ἡ πνευματική παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξιας ἀποτελεῖ ταμιευτήρα τιμαλφῶν ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι δύνανται νά συμβάλουν οὐσιαστικῶς εἰς τήν ἐσωτερικήν ἀναγέννησιν τοῦ ἀνθρώπου καί τοῦ πολιτισμοῦ, πάντοτε ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τήν ἐν Χριστῷ «ἐλθοῦσαν χάριν» καί τήν ἀμετάθετον ἐλπίδα τῆς πληρώσεως τῆς Θείας Οἰκονομίας ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Βασιλείᾳ τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ γνησία θεολογία δέν εἶναι ἀμυντική ἀλλά προφητική, δέν εἶναι ἀπολογία ἀλλά ὁμολογία, ὑπαρξιακή δέσμευσις καί κατάθεσις ψυχῆς.

Μέ αὐτάς τὰς σκέψεις καί ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμεθα εἰς τούς προσφιλεῖς νέους φοιτητάς καί τὰς φοιτητριάς καλήν ἀρχήν καί δημιουργικὰς σπουδάς, εἰς τούς παλαιότερους καί εἰς τούς μεταπτυχιακοὺς φοιτητάς καλήν συνέχειαν, εἰς τούς ἐλλογιμωτάτους καθηγητάς καί τὰς καθηγητριάς παραγωγικόν ἀκαδημαϊκόν ἔτος, καί εἰς πάντας τούς ἐργαζομένους εἰς τήν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, καλήν δύναμιν. Δεόμενοι δέ τοῦ Δοτῆρος παντός ἀγαθοῦ, ὅπως χαρίζεται εἰς ὅλους σας ὑγείαν καί πᾶσαν ἄνωθεν εὐλογίαν ἐνώπιον τῆς σοβούσης πανδημίας, καί καθ' ὅλον τό ἐπερχόμενον νέον ἔτος, ἐπικαλούμεθα ἐφ' ὑμᾶς τήν σοφόδωρον χάριν τοῦ Παρακλήτου, τοῦ παναγίου Πνεύματος τῆς σοφίας καί τῆς συνέσεως.

βκ' Νοεμβρίου κε'

Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς ἐγένετο ἐν τῷ ἔτει 2020 καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτῆς ἐγένετο ἐν τῷ ἔτει 2020. Δι' αὐτὴν εὐχόμεθα εἰς τὴν εὐχέλῃ.